

# Ulldart, koninkrijk Tersion, hoofdstad Baiuga, zomer 443 n.S.

Op een afstand van ongeveer vijftig passen van elkaar hielden de twee mannen halt in de verzengende zon. Ze keken elkaar aan en hieven hun hand als groet.

De een droeg als bescherming een lichte, soepele maliënkolder, terwijl zijn tegenstander voor een steviger, maar ook minder beweeglijk platenharnas had gekozen. De gezichten van beide mannen gingen schuil onder een pothelm.

Links, naast ieder van hen, stond een tafeltje in het lichte zand van het ovale strijdperk, waarop een middelzware handboog en drie bijpassende pijlen klaarlagen.

Na een korte klaroenstoot ontwaakten beide rivalen uit hun roerloze houding.

De man met de maliënkolder greep zijn boog en trok met een hevel de pees steeds verder naar achteren.

Toen hij zwetend de eerste pijl aanlegde en afschoot, had zijn tegenstander de dunne, gevlochten pees nog pas tot halverwege de metalen stop gespannen.

Sissend floot de pijl door de lucht en sloeg in het schouderpantser van de man, die een korte kreet van pijn slaakte en een moment aarzelde. Maar na enkele ogenblikken zette hij zijn inspanning voort, hoewel het bloed nu in een brede, rode baan langs zijn bovenarm stroomde.

Vloekend begon ook de man in de maliënkolder zijn boog weer te spannen.

Tandenknarsend richtte de ander zijn rug. Het richten kostte hem vanwege zijn verwonding zichtbare moeite, en hij liet het wapen weer zakken. Zijn linkerarm trilde te hevig, dus probeerde hij het met zijn andere arm, waardoor hij zijn tijdwinst grotendeels verspeelde.

Gelijktijdig hieven de twee mannen nu hun boog om te schieten. Maar de pijlen misten in beide gevallen doel en boorden zich zonder iets aan te richten een paar meter achter de schutters in het lichte zand.

Koortsachtig spanden ze opnieuw hun boog, en weer was de man in de maliënkolder het snelst. Hijgend van inspanning bracht hij het wapen omhoog, maar door zijn snelle ademhaling richtte hij niet helemaal zorgvuldig. De pijl brak door het harnas van zijn tegenstander en verdween gedeeltelijk in de rechterhelft van diens borst.

De man schreeuwde het uit. Hij liet zijn boog, die al gespannen was, in het zand vallen en zakte krimpnd van pijn door zijn knieën.

Bevend greep hij na een tijdje zijn wapen in zijn rechterhand, hees zich op zijn linker knie en steunde de boog daarop. Zwaar ademend richtte hij de pijl op het hoofd van zijn opponent, die bewegingloos moest afwachten tot alle pijlen waren verschoten. Als dit schot geen doel trof, had de ander nog een laatste kans.

Met een zoemend geluid schoot de pees naar voren en lanceerde het projectiel van hout en staal. Na een korte vlucht boorde de geslepen punt zich in de onbeschermdede hals van de tegenstander, die rochelend ineenzakte.

Slechts een ogenblik later stortte de man in het platenharnas langzaam achterover en bleef dood liggen in het zand. Zijn tweede verwonding was hem fataal geweest.

Na een moment van ademloze spanning brak er een tumult uit onder de menigte rond de arena. Mensen joelden, floten en klaptten, geestdriftig om wat ze zojuist voor hun entreegeld te zien hadden gekregen.

Fraffito Tezza, het levende Palestaanse geschenk aan de regentes van Tersion, schudde zijn hoofd en zuchtte eens diep. Hij stond in de scha-

duw van een grote zuil aan de uiterste rand van het terrein, steunend op de steel van zijn takkenbezem, terwijl hij zich voor de zoveelste keer verwonderde over al die domheid.

Over de mannelijke en vrouwelijke gladiatoren, die in de arena van Tersion steeds weer met elkaar de strijd aanbonden en sneller de dood vonden dan ze zelf hadden voorzien. Maar ook over de bezoekers, die zich verlustigden in de – meer of minder bloederige – dood van anderen. En hoeveel vreugde ze aan het bloedige spektakel beleefden hoorde hij al bijna een halfjaar voortdurend aan de luidruchtige toejuichingen van de massa.

Aan de andere kant zou hij er niets op tegen hebben om Baraldino, de man die hem aan koningin Alana van Tersion ‘ten geschenke’ had gegeven, hier in het strijdperk te zien.

‘Vooruit,’ zei een van de wachtposten die bij de ingang van de arena stonden tegen de Palestaanse officier, en hij knikte in de richting van de twee lijken.

‘Al goed,’ antwoordde Tezza. Hij beende met grote passen naar het midden van de zandvlakte, nam zijn driekante steek af en maakte een diepe buiging, zoals altijd onberispelijk en hoogst elegant.

Het publiek hield van het optreden van de inmiddels beroemdste terreinknecht die de arena ooit gekend had.

In zijn opvallende brokaatmantel, met een kuitbroek, witte kousen en schoenen met gespen, was de Palestaan een bonte vogel tussen witte duiven. Zelfs bij de grootste hitte hield hij zijn pruik op. Ook al liep het zweet tappelings van zijn gezicht, Fraffito Tezza behield zijn waardigheid. Hij wist dat de Tersioners hem als een soort hofnar zagen, maar zolang iedereen hem met rust liet, vond hij het best.

Terwijl een paar slaven de doden zonder veel ceremonieel wegsleepen, veegde de Palestaan met zijn bezem vers zand over de bloedvlekken, totdat ze niet meer te zien waren.

Over een halfjaar was hij hier vertrokken. En wat de gevolgen ook zouden zijn, zodra hij weer tegenover Parai Baraldino stond, zou hij zijn commandant een flinke oorvijs verkopen. Misschien wel twee, om zijn

landgenoot te laten boeten voor alle vernederingen die Tezza hier in dit vreemde land had ondergaan.

De Palestaan, klaar met zijn werk, maakte nog een buiging, wat hem applaus en gelach van het publiek opleverde, en verdween weer naar de schaduw van de zuil. De zon brandde genadeloos aan de wolkeloze hemel boven het zuiden van Ulldart.

‘En nu naar beneden, naar de catacomben,’ beval de wachtpost. ‘De reservoirs moeten worden schoongemaakt en de waterbekkens gevuld, zodat de gladiatoren zich kunnen wassen.’

‘Goed,’ zei Tezza, zoals altijd. Hij legde zijn bezem over zijn schouder en daalde af naar de koele gewelven onder de arena.

Hier bevonden zich zowel de kooien voor de exotische beesten en moerasmonsters die bij het gevecht werden gebruikt, alsook de vertrekken van de mannen en vrouwen die elkaar voor geld naar het leven stonden – met de avontuurlijkste collectie wapens die de Palestaanse officier ooit bijeen had gezien.

Zwaarden in alle soorten en maten, knotsen, lansen, speren, schilden, netten en nog een heel stel wapens die niet eens een naam hadden of waarvoor hij de term niet kende. En dan reden ze ook nog met allerlei strijdwapens en andere voertuigen door het zand. Dankzij een buizenstelsel vanaf de haven kon de arena zelfs voor zeeslagen worden gebruikt, hoewel dat een kostbare zaak was. Om een tweekamp nog spannender te maken werden door slaven extra obstakels en verdedigingswerken opgebouwd.

Het principe was eenvoudig. Iedereen mocht deelnemen. Het goud dat voor de gladiatoren te verdienen viel trok eenvoudige boeren, voormalige slaven en gelukszoekers aan. Die ondervonden echter al snel dat een gevecht tegen een gladiator van de regentes geen kinderspel was. Als een van die waaghalzen toch wist te winnen, kreeg hij twintig dukaten. Durfde hij nog een gevecht aan, dan verdiende hij het dubbele.

Behalve de vrijwilligers waren er ook slaven die hun vrijheid konden winnen door een bepaald aantal ‘partijen’ te overleven. De professionele strijders, die *shadoka's* werden genoemd, waren volgens een ranglijst

ingedeeld. Soms vochten ze tegen elkaar, dan weer in tweetallen of nog grotere groepen. De gladiatoren zelf beslisten over dood of leven van een tegenstander.

De regentes had een eigen contingent van tien zulke mannen en vrouwen, en dan waren er nog ongeveer dertig andere strijders, in dienst van verscheidene welgestelde Tersioners.

Elke rijke familie voelde zich verplicht om zich in de arena door een shadoka te laten vertegenwoordigen. Natuurlijk werd er gewed op de afloop van de gevechten, wat weer voor extra inkomsten zorgde.

Op dit moment werd de lijst van kampioenen aangevoerd door een albino – een K'Tar Tur die L'Xarr heette en voor Alana II vocht. Tegen zijn beide bijzondere zwaarden was tot nu toe niemand opgewassen geweest. Zijn voornaamste uitdaggers waren een onbekende Kensustriaan met een onuitspreekbare naam, die voor eigen rekening vocht, en een reusachtige zwarte Angoriaan, die door de echtgenoot van de regentes was meegebracht.

Zonder dat iemand het merkte verdiende Tezza een aardig zakcentje met zijn weddenschappen. Want als iemand een goed inzicht in de kansen van de gladiatoren had, was hij het wel. Hij leefde bijna met hen samen. Door scherp te kijken en te luisteren had hij als gewiekste koopman al gauw de sterke en zwakke plekken van de deelnemers in de gaten. En zo was hij in staat de afloop van een 'partij' redelijk goed te voorspellen.

Fluitend slenterde hij door de gangen van het gewelf naar de grote reservoirs, die regelmatig op mankementen en de juiste waterstand moesten worden gecontroleerd.

Tezza wist precies wie achter welke deuren woonde waar hij onderweg voorbijkwam. En naargelang de status van de shadoka waren de kamers bijna schandalig luxueus ingericht. Heel anders was dat voor de slaven, die helemaal beneden in grote groepsverblijven zaten opgesloten.

De deur van de huidige kampioen stond op een kier en vaag hoorde de Palestaan het geroezemoes van stemmen.

Onmiddellijk was zijn koopmansinstinct gewekt. Het zou wel een tactische bespreking zijn. Misschien kon hij iets te weten komen, waarmee hij bij de volgende weddenschap zijn voordeel zou kunnen doen.

Op zijn tenen sloop hij naar de deur en drukte zijn hand tegen zijn rechteroor om met zijn linker beter te kunnen horen.

Maar tot zijn teleurstelling sprak de K'Tar Tur de 'Donkere Taal', zoals die bij het volk bekendstond en waar de meeste mensen op het continent niets van verstonden. Ook Tezza niet. Maar opeens ging de beste van alle shadoka's in het Ulldarts over.

'Ik weet dat je onze taal maar gebrekkig spreekt, maar je bent een van ons en je zult het moeten leren. Niemand verstaat het, behalve wij, dus is het een garantie om niet te worden afgeluisterd.'

Tezza grijnsde.

'Ik zal mijn best doen,' antwoordde een onbekende stem enigszins boetvaardig. 'Maar ik heb niet lang bij mijn familie gewoond, dus...'

'Het geeft niet. We leren het je wel,' stelde de prijsvechter hem gerust. 'Maar vertel me nu het nieuws.'

'Het gerucht gaat dat Sinured, ons aller voorvader, zou zijn teruggekeerd.'

Na die mededeling was het achter de deur opeens doodstil. De officier voelde een rilling over zijn rug lopen.

'Wie zegt dat?' informeerde L'Xarr wantrouwend.

'Ik kom rechtstreeks uit Tûris en ik kan jullie allemaal verzekeren dat er in de zogenaamde "Verboden Stad" grote dingen gebeuren. De moerasmonsters verzamelen zich daar met honderden en knappen de ruïnes op, alsof ze voorbereidingen treffen.' De boodschapper sprak snel en opgewonden, met duidelijke geestdrift in zijn stem. 'En twee vissers hebben voor de Tûritische kust de galei van Sinured gezien toen die uit het water omhoogkwam. Broeders, onze voorvader is weer tot leven gekomen. Tzulan zij dank!'

De andere mannen en vrouwen die zich nog in de kamer bevonden spraken zachtjes met elkaar in de Donkere Taal.

'Ik geef toe,' vervolgde de kampioen na een tijdje, 'dat ik een inner-

lijke drang voelde om uit Tersion weg te trekken naar het noorden. Ik wist alleen niet waarom. Maar na dit nieuws begin ik het te begrijpen. Ons aller oervader roept ons naar zich toe, om hem bij te staan bij wat hij ook van plan mag zijn.'

'Ja, laten we onmiddellijk vertrekken,' beaamde de nieuweling enthousiast. 'Hoe eerder we bij hem zijn, des te...'

'Niet zo snel,' wees L'Xarr hem terecht. 'Laten we afwachten. Niemand weet nog waar Sinured naartoe is. Voorlopig blijven we in Tersion, tot we een teken krijgen dat helderheid verschaft – of tot de roep van onze voorvader duidelijker wordt. En denk na. Als alle K'Tar Tur tegelijk uit Tersion en wellicht alle andere landen van Ulldart naar Tûris zouden vertrekken, zouden de mensen bang worden en waarschijnlijk maatregelen nemen. Nee, we zullen heimelijk, één voor één, verdwijnen. Zonder op te vallen.'

'Zou onze voorvader weer zo machtig worden als ooit?' vroeg de ander zacht, op hoopvolle toon. 'Dan zouden de K'Tar Tur zich eindelijk op dit continent kunnen wreken voor alle smaad en schande, alle vervolgingen en moordpartijen van de afgelopen eeuwen.'

'Ik weet het niet,' antwoordde de kampioen. 'Niemand van ons kan zeggen wat Sinured van plan is. We hebben zelfs geen idee waar hij zich nu bevindt. Misschien heeft hij onze hulp wel hier nodig, in Tersion. Niemand staat immers zo dicht bij de regentes als wij, nietwaar T'Sharr?'

'Ze vertrouwt mij als geen ander,' bevestigde de commandant van de stads- en lijfwacht lachend. 'Zelfs meer dan haar gemaal.'

Tezza was een flauwte nabij. Daarbinnen zat een van de machtigste mannen van het rijk en sprak nonchalant over een staatsgreep door de K'Tar Tur als zijn voorvader hem daartoe bevel zou geven.

'Goed, broeders en zusters.' L'Xarr verhief zijn stem. 'We wachten hier op een duidelijk teken. Daarna zullen we ervoor zorgen dat onze voorvader zijn doel bereikt. Wij zijn immers zijn kinderen, en hem eeuwig trouw.' Die eed werd door iedereen in de kamer bekrachtigd.

Voetstappen naderden de deur en de Palestaan ging er haastig van-

door. Te laat merkte hij dat deze gang van het gewelf geen enkele mogelijkheid bood zich te verschuilen.

Het kraken van de deur vertelde hem dat de eerste samenzweerder de gang instapte.

Met een ruk bleef hij staan en begon wat denkbeeldig vuil van de vloer te vegen alsof hij aan de andere kant van de gang begonnen was. Tegelijkertijd floot hij het Palestaanse volkslied.

Achter zich hoorde hij wat gemompel. Iemand kwam naar hem toe en legde een hand op zijn schouder. Tezza deed alsof hij schrok, wat hem goed afging.

‘O, L’Xarr, ik hoorde je niet aankomen. Als ik aan het werk ben, lijk ik wel doof voor alles. Stokdoof,’ benadrukte hij nog eens. Maar het lachje bestierf hem op de lippen toen hij in de onderzoekende rode ogen van de K’Tar Tur keek. Zijn blik ging naar de donkerrode strepen in het sneeuwwitte haar, het kenmerk van alle leden van het Donkere Volk. ‘Blij je heelhuids terug te zien.’

‘Tezza, goed dat ik je toevallig tref,’ zei de kampioen onschuldig. ‘Ik wilde je vragen wat je van mijn tegenstander van morgen denkt. Ik wil graag heelhuids blijven.’

‘Dat moet de shadoka van de familie Paskalon zijn, niet? Momentje.’ De Palestaan leunde op zijn bezem en dacht na. ‘Nou, dat hoeft geen probleem te zijn, L’Xarr. Zijn wapens zijn de strijdknobs en de dolk – niet snel genoeg voor jou.’

‘Dat dacht ik al.’ De kampioen knikte en sloeg de officier zo hard op zijn schouder dat hij bijna door zijn knieën ging. ‘Maar toch bedankt voor je inlichtingen.’ Hij keek naar de smetteloze vloer en wierp zijn lange haar in zijn nek. ‘Die lijkt me wel schoon genoeg. Of moeten de gladiatoren zich erin kunnen spiegelen? Volgens mij heb je ergens anders meer te doen.’

‘O, zeker,’ zei de officier ijverig. ‘Ik was net op weg naar de reservoirs toen ik wat vuil ontdekte. Dat heb ik maar even meegenomen, nu ik er toch was. Nietwaar?’ Tezza tilde de bezem op en plukte wat aan de takkenbos. ‘Dan ga ik nu naar het water kijken, want de eerste shadoka’s zullen zo wel komen.’



‘Doe dat, Tezza, doe dat,’ en de kampioen liet hem gaan. Hij keek de man in de brokaatmantel nog even na toen hij verder liep, een beetje verkramp.

Zodra de Palestaan om de bocht van het gewelf verdwenen was, dook T’Sharr naast hem op. ‘Hij heeft zeker ons gesprek afgeluisterd?’

‘Ik zou het bijna vrezen,’ zei L’Xarr peinzend. ‘Heb je een voorstel, broeder?’

De commandant fronste zijn voorhoofd. ‘Het mag geen opzet lijken. De man is een officieel geschenk aan de regentes, en nog altijd haar bezit. Alana ziet niet graag dat iemand haar speelgoed stukmaakt. Zeker niet nu Palestan een bondgenoot van ons is.’

‘Een ongeluk, dus,’ opperde L’Xarr.

De andere K’Tar Tur knikte kort. ‘Ik vrees dat een van de kooien straks niet goed afgesloten zal zijn. En net als onze dappere Tezza met zijn bezem langskomt, zal het wilde dier ontsnappen. Daar heb ik zo’n voor gevoel van.’

‘Heel tragisch,’ mompelde de kampioen, ‘dat het zo moet aflopen.’

‘Voor alle zekerheid zal ik nog iets anders bedenken. Je kunt nooit weten. En je moet mensen nooit onderschatten. Met een tweede plan achter de hand kan er niets fout gaan. Als ik Alana kan overreden om de Palestaan voor de lol tegen een slaaf in de arena te laten vechten, zonder dat er bloed bij vloeit, zitten we goed. Want ook daarbij zou een ongeluk kunnen gebeuren. Slaven doen alles voor hun vrijheid.’

## Ulldart, koninkrijk Tersion, zuidoostelijke grens met het koninkrijk Ifaris, zomer 443

Vanaf de heuvel keek de bevelhebber, Faïs-bar-Lamshadai, op het kamp neer, dat in een kleine, beboste kom van het dal was opgeslagen.

Tweeduizend man hadden zich in de tenten verzameld, uitsluitend keizerlijke troepen en reguliere eenheden uit Angor, waarbij er scherp op was gelet dat geen enkele soldaat uit Ulldart kwam. Zelfs als het leger alleen door Ifaris wilde marcheren om naar Kensustria te komen, wilden de drie verbonden staten, Palestan, Tersion en Angor, geen enkel incident riskeren dat achteraf als een schending van het duizendjarig vredesverdrag kon worden aangemerkt.

Faïs-bar-Lamshadai had als *tei-sal* of opperbevelhebber voor de keizer van Angor al meer dan één veldslag gewonnen, en zijn grote kracht lag in zijn bedachtzaamheid in zelfs de meest onoverzichtelijke situaties. Hij was een man van tegen de vijftig, met een donkerbruine huid, peper-en-zoutkleurig haar en een korte baard. En hoewel hij niet meer tot de jongsten behoorde, was zijn militaire ervaring de keizer meer waard dan al het andere. En ervaring had deze strijdmacht zeker nodig in de naderende confrontatie met Kensustria.

De bevelhebber wist dat hij aan een onbestemd avontuur begon. Na uitvoerige onderhandelingen hadden zijn troepen nu toestemming om de kortste route door Ifaris te nemen, zonder dat ze onderweg op enige hulp hoefden te rekenen.

Dat betekende dat het leger alle proviand zelf moest meenemen, wat de colonne veel te groot en te traag maakte naar zijn zin.

Fais-bar-Lamshadai hoopte dat de Kensustrianen over weinig spionnen beschikten. De Angorianen konden dan enigszins op het voordeel van de verrassing rekenen als ze het rijk van het groenharige volk binnenvielen.

Hij had opdracht om de kustversterkingen aan de meest westelijke punt in handen te krijgen en alle obstakels uit te weg te ruimen voor de Angoriaanse landingstroepen die al gereedlagen.

Wat het leger in Kensustria te wachten stond, wist niemand, zelfs Perdór niet, de koning van Ilfaris, die volgens de geruchten over een bijzonder goed inlichtingennet beschikte.

De hoogste officier hield zijn hand boven zijn ogen en tuurde omhoog. Ver boven het kamp zag hij vier machtige vogels rustig rondcirkelen. Zulke grote dieren had hij nog nooit gezien, maar hij was dan ook voor het eerst op Ulldart en verbaasde zich daarom niet al te erg over nieuwe ontdekkingen. Enig rumoer van beneden bepaalde zijn aandacht weer bij het kamp. Haastig slingerde hij zich in het zadel van zijn paard en reed terug. Een opgewonden soldaat stond hem al op te wachten.

‘Tei-sal, de Groenharen hebben ons ontdekt!’ De man wees langs de weg die vanuit het dal naar de grens met Ilfaris voerde. ‘Daar wachten ze ons op.’

Lamshadai gaf zijn paard de sporen en denderde het smalle pad af, waar hij al een aantal soldaten en officieren herkende. Met een ruk bracht hij zijn paard tot staan en sprong uit het zadel.

‘Wat is de situatie?’ riep hij, terwijl hij zich een weg naar voren baande. ‘Met hoeveel zijn ze? Kunnen we een aanval verwachten?’

Onmiddellijk maakten de soldaten plaats voor hem en gunden hem een blik op één enkele Kensustriaan, die ongeveer tweehonderd passen verderop in alle rust met gekruiste benen op de grond zat. Naast hem lag een grote boog met een pijlenkoker, en hij droeg een harnas dat uit vele lagen metaal, hout en leer leek opgebouwd. Achter zijn rug staken de handgrepen van twee zwaarden omhoog.

‘Is dat alles?’ De bevelhebber haalde verlicht adem. ‘Maar één Kensustriaan? Die kan toch niet zo gevaarlijk zijn, wel?’

‘Hij zit daar al enkele zandkorrels, tei-sal. De wachtpost ontdekte hem en heeft voor alle zekerheid alarm geslagen,’ meldde een van zijn luitenanten. ‘Maar de vijandelijke soldaat heeft nog niets ondernomen.’

‘Lichte wapens en een lichte wapenrusting,’ vatte Lamshadai zijn indrukken samen. ‘Het lijkt me een verspieder. Als hij zijn commandant waarschuwt, kunnen we het voordeel van de verrassing wel op onze buik schrijven.’

‘Moeten we hem gevangennemen, tei-sal?’ vroeg dezelfde officier. ‘Dan komen we misschien wat meer te weten over de plannen van de Kensustrianen.’

De man schudde zijn hoofd. ‘Afwachten maar. Als hij zijn gemak houdt, waarom wij dan niet? Laat de wacht versterken en verdubbel de posten op de heuveltoppen. Niemand behalve deze Kensustriaan mag tot het dal doordringen. En niemand komt eruit. Hou hem goed in de gaten, maar val hem niet aan.’ Lamshadai draaide zich om naar zijn paard en steeg op. ‘Voor het geval er iets gebeurt, ben ik in het kamp. Als die Kensustriaan daar over een halfuur nog zit, neem hem dan gevangen. Ik wil hem levend in handen krijgen.’

De soldaat met het groene haar had wat takken verzameld en hield daar een vuursteen bij die een klein vlammetje deed opflakkeren.

‘Die durft. Hij gaat iets braden,’ zei een van de wachtposten en hij krabde zich onder zijn helm. ‘Met zo’n groot vijandelijk leger in mijn rug zou ik geen trek meer hebben.’

Opeens hoorden ze een merkwaardig geklapper, als van zeilen in een windvlaag. Vier grote schaduwen gleden over de toppen van de bomen en de tei-sal keek op. Zijn mond viel open van verbazing.

Wat hij zopas voor vogels had aangezien waren merkwaardige vliegers waaronder mensen hingen. En toen hij de kleur van hun haar zag, wist hij dat het Kensustrianen waren.

Doelgericht zweefden ze met hun machines van leer, hout en perkament als grote deinende vogels over de kruinen, recht op het kamp af.

‘Sla alarm!’ brulde Lamshadai, maar hij hoorde al de eerste verbaasde kreten vanuit de richting van het verzamelpunt.

Opeens verspreidde zich een dunne nevel door de lucht, die ook de tei-sal bereikte. De fijne druppeltjes roken sterk naar petroleum, in combinatie met een andere, bijtende stank.

De officier besepte wat de vijand van plan was. ‘Schiet die Kensustriaan neer!’ riep hij, maar geen van zijn mensen had afstandswapens bij zich.

Vloekend wendde hij zijn steigerende paard, rukte een verbijsterde soldaat de speer uit zijn hand en galoppeerde op de zittende tegenstander toe.

De Kensustriaan was inmiddels overeind gekomen en legde in alle rust een pijl tegen de pees van zijn kromme boog.

‘Tei-sal, kom terug!’ brulde een van de onderaanvoerders hem na. ‘Hij zal u neerschieten als u te dichtbij komt.’

Heel even hield de vreemde krijger de punt van de pijl in het vuur om de daaraan bevestigde watten aan te steken, trok de gevlochten pees toen zo ver mogelijk naar achteren en richtte ogenschijnlijk doelloos naar de hemel.

Als een waanzinnige ramde Lamshadai zijn hakken tegen de flanken van zijn paard om het dier tot een uiterste krachtsinspanning aan te sporen. Met een beetje geluk zou hij de Kensustriaan kunnen doorboren voordat hij de pijl afschoot.

De afstand slonk zienderogen, maar op het laatste moment dook de vijand met een elegante beweging onder de dodelijke lans door. Terwijl de tei-sal nog probeerde een korte bocht te maken, zoefde de Kensustriaanse pijl al door de lucht en liet een spoor van vonken na.

Lamshadais paard verloor zijn evenwicht in de rulle zandgrond van het bos en stortte neer. Met een klap sloeg de bevelhebber van de Angoriaanse strijdkrachten tegen de grond en bleef hoestend liggen. Toen hij omkeek, was de schutter al verdwenen.

Moeizaam krabbelde hij overeind, met een felle pijn in zijn linkerribben. Als door een doffe sluier hoorde hij het geschreeuw van zijn man-

nen in het kamp toen dichte wolken van donkere damp de zon verduisterden. Even later hadden de eerste wachtposten hem bereikt.

‘Ze hebben onze proviand aangestoken,’ meldde een van de mannen. ‘Bijna al het eten verbrandt. Als we geluk hebben, kunnen we misschien nog onze tenten redden, tei-sal.’

Kreunend wankelde Lamshadai naar zijn paard en hees zich voorzichtig in het zadel om terug te rijden. Op zo’n tactische overmacht van de vijand had hij niet gerekend – noch op zulke vliegmachines, noch op het enorme bereik van dit afstandswapen.

Op het verzamelpunt heerste een grote chaos. Paarden renden angstig heen en weer en belemmerden de wanhopige bluspogingen. Hier en daar was ook het bos in brand geraakt, een paar tenten smeulden al en de colonne van proviandkarren stond in lichterlaaie.

‘Ze kwamen als vogels, tei-sal!’ riep een opgewonden officier van verre. ‘Ze vlogen over ons heen en wierpen zakken met stinkende nattigheid over onze bevoorradingswagens. We konden er niets tegen doen; ze waren te snel.’

Woedend smeed Lamshadai zijn nutteloze speer weg. ‘Red wat er te redden valt!’ beval hij. ‘Breng de dieren in veiligheid. Daarna trekken we ons naar het westen terug.’

Argwanend tuurde hij naar boven om te zien of de zweeftoestellen niet zouden terugkeren om hun lading nu over de soldaten uit te gieten.

Maar dat gebeurde niet. Blijkbaar hadden de Kensustrianen alleen de proviand willen vernietigen.

‘Dat begint al goed,’ mompelde hij. De hele opmars was vertraagd totdat er nieuwe voorraden en tenten waren aangevoerd.

In gedachten zag de tei-sal heel even de vuurzee waarin al zijn tweeduizend soldaten zouden zijn omgekomen als de vijand in plaats van de voorraden de tenten had besproeid. Maar de Groenharen hadden de Angorianen gespaard. Of zou het maar een waarschuwing zijn geweest?

Zijn gezond verstand zei hem de hele onderneming af te blazen. Met deze vreemde vliegmachines was de tegenstander waarschijnlijk in staat

waar en wanneer dan ook een aanval uit te voeren waartegen het voetvolk weerloos was.

Maar de instructies van de keizer van Angor waren duidelijk. Hij moest het erop wagen, zelfs al zou dat een zekere dood betekenen voor al zijn mannen.

Met gemengde gevoelens en ten prooi aan een grotere innerlijke tweestrijd dan ooit, gaf hij opnieuw bevel tot de voorlopige terugtocht, om een heel eind westelijker van de grens op nieuwe aanvoer te wachten. Daarvoor waren ze nu aangewezen op de regentes van Tersion.

Hij vermoedde dat dit niet de enige verrassing zou zijn die de Groenharen voor de Angorianen op weg naar Kensustria in petto hadden. En Lamshadai was nu al behoorlijk geschrokken van hun vindingrijkheid.